

“Ouderenzorg moet erkend als zwaar beroep”

HASSELLT - Enige weken geleden verschenen in deze krant enkele artikels over de povere zorg in woonzorgcentra. Gelukkig is de realiteit genuanceerd, zoals mag blijken uit de kwalitatieve enquête die inmiddels bij duizenden bewoners is afgenomen en waarbij zij hun woonzorgcentrum een meer dan behoorlijk score geven.

N.a.v. Wereld Alzheimer Dag deze week willen wij het beeld scherp stellen. In woonzorgcentra verblijven de 'oldest old' die geconfronteerd worden met chronische multipathologie. Voor de dagelijkse zorgpraktijk betekent dit dat ruim 80% van de bewoners deels of volledig afhankelijk is voor de dagelijkse handelingen. Dit is voor de zorgverleners een aanzienlijke fysieke, psychische maar ook emotionele belasting. Daarnaast stellen de familieleden met recht hoge eisen aan de zorg. Tenslotte weegt de onregelmatige arbeid in een ploegenstelsel op de balans tussen leven en werk. De grootste uitdaging zijn de helft van onze residenten die een

dementiesyndroom hebben. Hulpverleners trachten hier veiligheid te bieden in deze chaotische wereld. Personen met demencie leven in hun eigen afgesloten wereld. De zorgverlener kan zich alleen maar met zijn eigen hulpeloosheid aanbieden maar juist op dat ogenblik kan hij deze gehavende mens nabij zijn: "Ik ben er voor u." Dit maakt het werken in de ouderenzorg intrinsiek zwaar maar ook boeiend. Als hulpverleners terecht aangeven "Wij hebben onvoldoende tijd voor een woordje", zeggen zij ook "Begrijp onze onmacht, ondersteun ons".

Het is de opdracht van de politieke beleidsverantwoordelijken en van ons allen om kleur te bekennen over de ouderenzorg die men wenst. Laat ons vandaag reeds erkennen dat zij die deze zorg moeten waarmaken, een zwaar zorgberoep hebben. Zo heeft de parlementaire commissie die hierover moet delibereren, alvast één zorg minder.

Johan ABRAHAMS, algemeen directeur Woonzorggroep Begralim

OORSPRONKELIJKE TEKST

Een glimlach en een grimas

Enige weken geleden verschenen in deze krant enkele artikels over de povere zorg in woonzorgcentra. Gelukkig is de realiteit genuanceerd, zoals mag blijken uit de kwalitatieve enquête die inmiddels bij duizenden bewoners is afgenomen en waarbij zij hun woonzorgcentrum een meer dan behoorlijk score geven.

Deze week, op 21 september - wereld Alzheimer dag, willen wij het beeld scherp stellen. In woonzorgcentra verblijven de oldest old die geconfronteerd zijn met chronische multipathologie. Voor de dagelijkse zorg praktijk betekent dit dat ruim 80% van de bewoners deels of volledig afhankelijk is voor de dagelijkse levenshandelingen. Dergelijke fragiliteit resulteert voor de betrokken zorgverleners in een aanzienlijke fysieke, psychische maar ook emotionele belasting omdat er ook antwoorden moeten geboden worden aan bewoners die existentiële levensvragen stellen, die levensmoe zijn, die psychiatrische zorgnoden stellen. Daarnaast zijn er zijn ook familieleden die met recht hoge eisen stellen aan de zorg. De onregelmatige arbeid in een ploegenstelsel weegt tenslotte op de work life balances.

Is dit alles niet meer dan voldoende?! De grootste uitdaging vormen de helft van onze residenten die een dementieel syndroom hebben, doorgaans in een gevorderd stadium. Hulpverleners trachten hier veiligheid te bieden in deze chaotische wereld. Steeds opnieuw moeten dezelfde vragen beantwoord worden, men moet voortdurend alert zijn voor mogelijke gevaarsituaties. Niet in het minst zijn er de complexe en vaak onbegrepen gedragsuitingen, zoals claimen, agitatie, hallucineren, ... Afasie leidt daarenboven tot een sterk aangetast communicatievermogen. Personen met demencie leven in hun eigen afgesloten wereld: de verbindingen met de wereld lijken verbroken waardoor de relatie een beperkte wederkerigheid kent. De ander is er nog, maar hij is nauwelijks bereikbaar: wat betekent die glimlach of die grimas? Het gevoel dat alles wat men doet niet meer van betekenis is, geldt als een ware tragiek waardoor machteloosheid meer dan éénmaal toeslaat. De zorgverlener kan zich alleen maar met zijn eigen hulpeloosheid aanbieden maar juist op dat ogenblik kan hij deze gehavende mens nabij zijn: 'ik ben er voor u'.

Dit maakt het werken in de ouderenzorg intrinsiek zwaar maar ook boeiend. Als hulpverleners terecht aangeven: “wij hebben onvoldoende tijd voor een woordje” zeggen zij ook “begrijp onze onmacht, ondersteun ons”.

Het is de opdracht van de politieke beleidsverantwoordelijken en van ons allen om kleur te bekennen over de ouderenzorg die men wenst. Ieder voor zich moet de vraag beantwoorden welke zorg men wenst op het ogenblik van een gezonde leeftijd. Laat ons vandaag reeds bekennen dat degenen die deze zorg moeten waarmaken een zwaar zorgberoep hebben. Zo heeft de parlementaire commissie, die hierover moeten delibereren alvast één zorg minder: afvinken dat kruisje !!

Abrahams Johan, algemeen directeur
Woonzorggroep Begralim
www.begralim.be
nieuwsbegralim.org